

Jenei Gyula

Olló

nagyanyámnak több ollója is lesz: kisebb, nagyobb, élesebb – de leginkább azt szeretem majd, aminek gyűrűi alatt a kiöblösödő, ciráadás fémszárakon egy férfi és egy nő arcképe domborodik. néznek egymásra száz évig is. baloldalt a férfi, jobbról a nő. vonásaikat már nem lehet majd kivenni, egyébként is aprók a portrék, de nagyanyám állítja, hogy az ferenc józsef és sziszi. ő persze erzsébet királynénak fogja mondani, s a félszárú pápaszem mögül elnézi nagyon öreg szemével a megkopott vonású fejeket, amiket még tovább koptatok, ahányszor smirglivel kifényesítem őket. amikor ezt a verset írom, már nem fogok emlékezni, hogy nagyanyám fiatalasszonyként, még a monarchia idején, kapta vagy vásárolta az ollót, pedig kisgyerekként sokat hallgatom majd, amint boldogan mesél. mindenről. mesél gépészkovács férjéről, és apám nővérééről is sokat, jolánkáról, aki tizenkét évesen halt meg vérhasban. apám akkor csak hat volt, de túlélte. és majd a koronázásról is mesél nagyanyám, károlyról és zitáról. akkoriban még pesten laktak. megbecsüléssel említi a királyi párokat, én meg nyírbálok valamit az ollóval, s ferenc józsef és erzsébet arcképe minden nyisszantáskor közelebb kerül, de el sosem érik egymást. csak a gyűrűk csattannak majd fémesen, s az élek súrlódnak fémesen, és majd feloldódik a múltban a jövő, és majd eltemetjük nagyanyámat, és majd elfelejtem a történeteit, csak hogy voltak, arra emlékszem, és csak az olló marad utána, és a varródoboz a gyűszűvel, aztán a gyűszű is elvész. az ollót viszont megéleztetem, és asztalomon tartom majd akkor is, amikor írom

ezt, s nézem a királyt és a királynét, akiknek boldogtalansága addigra rég feloldódik a róluk szóló történetekben, könyvekben, filmekben, az arcképeiket viselő schönbrunni ajándéktárgyakban. csattogtatom az ollót gyerekként, aztán felnőttként, ha vágni kell vagy borítékot bontani, és szeretem is, pedig nem érdekelnek a királyok, miként nem érdekel majd a hatalom és a valahová születés sem. ez így persze nem pontos. ezt a nemérdekeltet egyértelműsíteni kellene, hogy miért is nem. árnyalni az állításokat és a kételyeket: csiszolni, smirglizni. úgyis lekopik majd minden sallang, és csak a férfi marad és a nő: arcok egy ollón: békebeli boldogtalanság.